

РЕШЕНИЕ

№ 1223

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Ангелова

Членове: Красимир Машев
Златина Рубиева

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20211000501112 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 261549/26.11.2020, постановено по гр. дело № 4713/2020 г. по описа на СГС, I ГО, 23 с-в, изцяло са отхвърлени предявените от „ЛИК 16 ООД” срещу ЧС. обективно съединени под евентуалност искове с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 441, ал. 1 ГПК и чл. 45, ал. 1 ЗЗД (главният иск) и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, респ. по чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД (евентуалният иск) и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинени имуществени вреди от незаконосъобразно действие по принудителното изпълнение, респ. за заплащане на кондикционно задължение при отпаднало с обратна сила правно основание (отмяна на извършеното принудително изпълнително действие от съда) – в размер общо на сумата от 25585,27 лв. (главното парично вземане), както и сумата от 2366,64 лв., представляваща законна лихва, изтекла за периода от 06.07.2019 г. до 02.06.2020 г.

За да постанови решението, първоинстанционният съд е приел, че ищецът, макар и да е допуснал твърдяното нарушение на процесуалните правила - насочил е изпълнение върху несеквестрируемо имущество на длъжника (парични вземания към трето задължено лице - банка, породени от договор за банков влог - т. нар. изпълнителен заповед върху банкова сметка, по отношение на които е запретиено принудителното изпълнение, тъй като тези средства са целеви - субсидии със средства на ЕС и държавния бюджет на Република България), не е установил чрез пълно доказване (по несъмнен, безспорен начин) всички материални предпоставки, обуславящи възникването на твърдяната деликтна отговорност на

ответника, а именно не е доказано настъпването на имущественото увреждане, изразяващо се в пропусната полза. При възникналото вътрешнопроцесуално условие е разгледал предявления под евентуалност кондикционен иск, но го е счел за неоснователен, тъй като разместването на имуществените блага между страните по спора се е осъществило на валидно правно основание. От друга страна, счел е, че осребрената сума, която изцяло е използвана за удовлетворяване на изпълняемото право, предмет на изпълнителното производство, не се включва в патримониума на съдебния изпълнител, а по силата на чл. 24, ал. 1 ЗЧСИ постъпилите средства в неговата специална сметка са предназначени за изпълнение на паричното задължение, предмет на принудителното изпълнение.

Така постановеното решение в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е обжалвано от ищеца. Въззивникът счита, че то е необосновано, тъй като СГС не е обсъдил въведените от ищеца в процеса твърдения и доказаните от последния факти. Счита, че в процеса на доказване бе установено противоправното поведение на ответния съдебен изпълнител, изразяващо се в насочване изпълнението срещу несеквестируемо имущество, което е в причинно-следствена връзка с твърдения вредоносен резултат - намаляване на неговия патримониум чрез заплатени суми на вискателя, респ. на частния съдебен изпълнител - за съответните такси в изпълнителното производство.

Въззиваемият-ответник в срока по чл. 263 ГПК е подал отговор на въззивната жалба, в който излага подробни правни съждения за нейната неоснователност. Счита, че в процеса на доказване не е установено твърдяното противоправно деяние, а именно че частният съдебен изпълнител е насочил изпълнение върху несеквестируемо имущество на длъжника, респ. че с това изпълнително действие са му причинени имуществени вреди, тъй като със събраната по изпълнителното дело сума изцяло е удовлетворено изпълняемото право, предмет на принудителното изпълнение.

Третото лице-помагач на ответника - застраховател по застрахователен риск „Професионална отговорност”, поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба.

Третото лице-помагач на ответника - вискател в процесното изпълнително производство, не е подало в законоустановения срок писмен отговор на въззивната жалба, не взема становище по нея и негов органен или процесуален представител не се явява в проведеното пред САС на 26.10.2021 г. о. с. з.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, а недопустимо в частта, в която

е разгледан предявеният под евентуалност кондикционен иск до размера на 37,69 лв.

СГС, I ГО, 10 с-в, е бил сезиран с обективно съединени под евентуалност искове с правно основание чл. 441 ГПК, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД (главните искове), както и по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД (евентуалните).

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 ГПК, поради което е допустима, а разгледана по същество, е частично основателна.

За да възникне професионалната имуществената отговорност за причинени имуществени или неимуществени вреди от непозволено увреждане от частния съдебен изпълнител, трябва в обективната действителност да са осъществени следните юридически факти (материални предпоставки): 1) деяние (действие или бездействие) на частен съдебен изпълнител при, по повод или във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия при осъществяване на принудителното изпълнително производство; 2) противоправност (несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение); 3) вреди (неблагоприятно засягане на имуществената сфера на увредения – намаляване на неговия патримониум (претърпени загуби), респ. непостъпване в неговия патримониум с висока степен на сигурност на очаквано имуществено благо (пропуснати ползи) или засягане на неговата телесна неприкосновеност, чест или достойнство); 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени или неимуществени вреди (вредоносният резултат в съвкупния съпричинителен процес между фактите и явленията в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на делинквента) и 5) вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага.

Както бе изяснено, противоправността като обективен елемент от фактическия състав, обуславяща отговорността за непозволено увреждане, представлява по своето правно естество несъответствие между предписаното от уредените нормативни или общоприети правила поведение и фактическо осъщественото от дееца.

От събраните по делото доказателства, вкл. и от приетата от СГС като компетентно и неоспорена от страните ССЕ се установява, че след наложен изпълнителен заповед от ответния ЧСИ върху банковата сметка на ищеца и длъжник по процесното изпълнително дело третото задължено лице - „Банка ДСК” ЕАД, е превело по сметка на съдебния изпълнител общо 25585,27 лв., по отделни суми, както следва: 1) 4215,21 лв. – на 20.04.2018 г.; 2) 21422,37 лв. - на 09.05.2018 г. и 3) 37,69 лв. - на 18.05.2018 г. Установява се, че **всички** суми, които са съставлявали авоарът по сметката на длъжника при „Банка ДСК” ЕАД, са превеждани от ДФ „Земеделие” (в общ размер от 44806,49 лв.) по съответна програма за подпомагане на земеделските стопани, както следва: 1) сумата от 4187,71 лв., постъпила на 03.04.2018 г. с основание „СПП 2017” („Схема за преразпределително плащане”); 2) сумата от 37083,17 лв., постъпила на 04.05.2018 г. с основание „Зелени 2017” и 3) сумата от 3535,61 лв., постъпила на 15.05.2018 г. с основание „СПК 2017” („Схема за обвързано подпомагане на протеинови култури”). Така осребрените суми са били изплатени от ответния ЧСИ на вискателя по

процесното изпълнително дело - „Каргил България” ЕООД, както следва: **1)** с Протокол за извършено погасяване от 20.04.2018 г. постъпилата сума в размер на 4214,21 лв. е била разпределена, както следва: с платежно нареждане от 20.04.2018 г. ЧСИ е превел по банкова сметка на вискателя сумата от 3874,09 лв., а с остатъка в общ размер от 340,42 лв. са заплатени дължимите такси по изпълнението; **2)** с Протокол за извършено погасяване от 09.05.2018 г. постъпилата сума в размер на 21421,67 лв. е била разпределена, както следва: с платежно нареждане от 09.05.2018 г. ЧСИ е превел по банкова сметка на вискателя сумата от 19839,56 лв., а с остатъка в общ размер от 1582,11 лв. са заплатени дължимите такси по изпълнението и **3)** с Протокол за извършено погасяване от **18.05.2018 г.** с постъпилата сума в размер на 37,69 лв. са били заплатени дължимите такси по изпълнението.

Не е спорно обстоятелството, а и от Регистрационна карта, издадена от ОД „Земеделие”, гр. Добрич, и заверена на 03.02.2017 г. и на 16.03.2018 г. за стопанските години 2016/2017 г. и **2017/2018 г.**, се установява, че ищцовото дружество е земеделски стопанин.

Неоснователно е поддържаното и пред настоящата съдебна инстанция правно съждение на ответника, че съдебният изпълнител не е насочил изпълнение срещу несеквестрируемо имущество. Както бе изяснено, авоарът по запорираната от ЧСИ банкова сметка на длъжника е формиран **само** от суми, които са постъпвали по нареждане на ДФ „Земеделие”, която изпълнява функциите на акредитирана разплащателна агенция и опериращ с финансовите средства, отпуснати от европейските фондове, поради което постъпилите през периода от 01.01.2018 г. до 15.05.2018 г. средства по процесната банкова сметка на ищеца представляват субсидии, отпуснати на земеделския стопанин от европейски фондове по програмите за развитие на селските райони.

Наистина, макар и до същия правен извод да е достигнал и СГС във влязло в сила Решение № 4340/14.06.2019 г., постановено по ч. гр. д. № 6527/2019 г., с което е отменено като незаконосъобразно насочването на изпълнението към вземането на длъжника по процесното изпълнително производство - „Лик 16” ООД (към авоара по релевантната банкова сметка с източник парични средства с произход субсидии от европейските фондове по програмите на ЕС за развитие на селските райони, постъпили вследствие на банкови преводи от ДФ „Земеделие”), този съдебен акт не формира СПН по отношение на материалната законосъобразност на извършеното принудително действие от ЧСИ, поради което настоящата съдебна инстанция следва да извърши самостоятелен анализ на събраните по делото доказателства, за да установи дали ответният ЧСИ е извършил твърдяното противоправно деяние - насочване на изпълнение срещу имущество на длъжника, по отношение на което е запретиено осъществяването на принудителни изпълнителни действия. В този смисъл са и задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени в ТР № 7/31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 7/2014 г., ОСГТК - „Решението по [чл. 437 ГПК](#) не се ползва със сила на пресъдено нещо относно изпълняемото право. Съдебният акт има за предмет съответното изпълнително действие, а дори то да засяга секвестрируемостта на имота, въпросът за секвестрируемостта е въпрос по изпълнението, респективно за

правилността на изпълнителното действие и с разрешаването му не се формира сила на пресъдено нещо по материално право... Приетото от съда разрешение се отнася единствено до обжалваното конкретно действие или отказ на съдебния изпълнител и не се зачита като правоустановяващо действие по други спорове - то не обвързва съда, разглеждащ **деликтния** иск на увредения за присъждане на обезщетение от причинено процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение от частен съдебен изпълнител по чл. 45 ЗЗД, а по чл. 49 ЗЗД от държавен съдебен изпълнител. Съдът сезиран с посочените искиве подлага на самостоятелна преценка законосъобразността на действията или бездействията на изпълнителния орган, като не е обвързан от съдържанието на съдебното решение по чл. 436 ГПК. Решението на окръжния съд не е в състояние да формира сила на пресъдено нещо по законосъобразността на процесуалната дейност на изпълнителния орган, която да бъде съобразена в спорове, в които се третира същия процесуален въпрос".

Тъй като се установи в процеса на доказване, вкл. и от писмото с изх. № 17-10-09253/09.05.2018 г. на „Банка ДСК“ ЕАД, с което банката уведомява на основание чл. 508 ГПК ответния ЧСИ, че **всички** преведени средства по процесния изпълнителен заповест са постъпили по сметката на длъжника по нареждане на ДФ „Земеделие“, която изпълнява функциите на акредитирана разплащателна агенция и опериращ с финансовите средства, отпуснати от европейските фондове, настоящата съдебна инстанция достига до категоричния правен извод, че по сключен с ДФ „Земеделие“ договор ищецът - като земеделски стопанин, е поел правно задължение срещу предоставена безвъзмездна финансова помощ от фондовете на ЕС да осъществи съответни проекти за развитие на селските райони (по СПП 2017"; „Зелени 2017" и „СПК 2017"). Следователно, породените от този годен юридически факт облигационни правоотношения се уреждат освен от нормите на облигационното и търговското право, но те попадат и под приложното поле на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ). Тъй като с този закон се регламентират обществените отношения по предоставяне на финансова подкрепа чрез **безвъзмездна** финансова помощ от средствата от ЕСИФ, правната норма на чл. 1, ал. 3 ЗУСЕСИФ препраща към Закона за публичните финанси (ЗПФ), уреждащ режимът на сметките за средствата от ЕСИФ. Изрично с чл. 1, ал. 1, т. 5 ЗПФ финансовите средства по режима на сметките за средствата от ЕСИФ са включени в структурата на публичните финанси, макар и те да не са съставна част от държавния бюджет, общинските бюджети и останалите бюджети на Република България – чл. 141 ЗПФ. Но чрез тези сметки се финансират плащания на **бюджетни организации** или предприятия, които са контролирани от **държавата/общините**, при спазване правилата на Европейския съюз за допустима държавна помощ – арг. чл. 142, ал. 1 и ал. 2 ЗПФ, за постигане на определени **публични, обществено полезни и значими цели** – в този смисъл е правната норма на чл. 3 ЗПФ, уреждаща легална дефиниция на термина „публични финанси“ (това е система за осигуряване и финансиране на публични блага и услуги). Тъй като се разходват публични финанси за постигане на тези обществени цели, средствата от ЕС и свързаното с тях национално съфинансиране се административат и управляват от бюджетните организации (в конкретния случай Управляващият орган е ДФ „Земеделие“)

чрез сметки за средства от ЕС – чл. 8, ал. 1 ЗПФ, във вр. с чл. 3 ЗУСЕСИФ. Именно поради публичния характер на тези средства ежегодно със закона за държавния бюджет за съответната година се определят сметките за средства от Европейския съюз, за които Министерският съвет утвърждава годишни разчети – чл. 144, ал. 2 ЗПФ. Следователно, за сметките за средства от Европейския съюз се съставят, утвърждават и актуализират разчети, които се подчиняват на правилата, уредени в Закона за държавния бюджет.

Тъй като средствата по тези сметки са насочени за постигане на публични, обществено полезни и значими цели под ръководството и контрола на съответния Управляващ орган (**публична** организация), **безвъзмездното** финансиране на съответните проекти по отделните оперативни програми представлява по своето правно естество **субсидия**, предоставена от публичния орган. Но за да не бъде възпрепятствано осъществяването на тези обществени задачи чрез безвъзмездното финансиране на публични блага или услуги (арг. чл. 3 ЗПФ), законодателят в чл. 94, ал. 1 и ал. 2 ЗДБРБ за 2017 г. (тези субсидии са получени именно за бюджетната 2017 г.) е уредил нормативна забрана целево предоставените средства от държавния бюджет на нефинансови предприятия за **субсидии** да бъдат предмет на обезпечение или на принудително изпълнение (именно по т. 1.12. от чл. 1, ал. 2 от ЗДБРБ от 2017 г. са одобрени почти 206 млн. лв. по Сметката за средствата от Европейския съюз на Държавния фонд „Земеделие“). Наистина, както бе изяснено, сметките за средства от Европейския съюз не се включват в държавния бюджет, но те се одобряват със закона за държавния бюджет за съответната финансова година. Следователно, тъй като Република България като член на ЕС се финансира от публични фондове на ЕС, с аргумент от по-силното основание разпоредите на чл. 94, ал. 1 и ал. 2 ЗДБРБ за 2017 г. се прилагат и за предоставяните от Управляващия орган безвъзмездни помощи (субсидии) – в противен случай би се възпрепятствало осъществяването на публичните блага и услуги, финансирани със средства от сметките на ЕС. Този въпрос е бил предмет на изследване и в постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 143/25.10.2017 г. по гр. д. № 4666/2016 г. по описа на ВКС, III г. о., което настоящата съдебна инстанция изцяло възприема.

Тъй като несеквестируемостта на дадено имуществено право се обуславя от запрета да не бъде предмет на принудително осребряване по искане на кредитори за удовлетворяване на изискуеми вземания към носителя на несеквестируемостта право, всички постъпили суми по сметката на ищеца от ДФ „Земеделие“ по процесните програми за развитие на селските райони по своето правно естество представляват несеквестируемо имущество - арг. чл. 94, ал. 1 и ал. 2 ЗДБРБ за 2017 г., които предписват, че тези целеви средства не могат да се използват за принудително погасяване на вземания на трети лица (кредитора на бенефициера на публичните средства). Поради тези правни съображения настоящата съдебна инстанция достига до категоричния правен извод, че съгласно чл. 94, ал. 1 и ал. 2 ЗДБРБ за 2017 г., чл. чл. 1, ал. 1, т. 5 ЗПФ и чл. 1, ал. 3 ЗУСЕСИФ по отношение на авоара по банковата сметка на длъжника по изпълнителното дело и ищец по настоящото, формиран само от публични целеви средства, предоставени от ДФ „Земеделие“, не е следвало да се предприемат действия по принудително изпълнение, т.е. те са били

несеквестируеми.

Но съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени по т. 13 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, „ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае **произхода** на средствата по запорираното вземане и не може да зачете несеквестируемостта. **Задължението** на съдебния изпълнител да зачете несеквестируемостта **възниква**, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице), било от длъжника. Тогава за съдебния изпълнител възниква задължението да събере незабавно необходимата информация от банката (за източника на постъпленията и техния размер) и от платеща на възнаграждението за труд (за размера на възнаграждението, след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски) и да върне на длъжника несеквестируемата част от преведената му сума”.

Не е спорно между страните, а и от писмо с изх. № 17-10-09253/09.05.2018 г., адресирано от „Банка ДСК” АД до ответния съдебен изпълнител, като е получено от последния на **11.05.2018 г.**, се установява, че **едва в този момент** банката - трето задължено лице по наложения заповест върху банковата сметка на длъжника по изпълнението, е уведомила изпълнителния орган, че **всички** от преведените по заповестното съобщение средства са постъпили по сметка на длъжника с наредител ДФ „Земеделие” (с основание „Зелени 2017”), поради което е изразила своето правно становище, че тези средства са несеквестируеми и подлежат на връщане. Както обаче бе изяснено от събраните по делото доказателства, вкл. и от доказателствените (фактическите) изводи, до които е достигнала приетата от СГС като компетентно изготвена и неоспорена от страните ССЕ, **преди** уведомяването на ЧСИ от банката за произхода на запорираните авоари по сметката на длъжника по изпълнението изпълнителният орган е разпределил постъпилите суми по следния начин: **1)** част от сумата в размер на 4214,21 лв., постъпила по сметка на ЧСИ, а именно 3874,09 лв. е преведена по платежно нареждане на ЧСИ от 20.04.2018 г. по сметка на вискателя, а с остатък в общ размер от 340,42 лв. са заплатени дължимите такси по изпълнението и **2)** част от сумата в размер на 21421,67 лв., постъпила по сметка на ЧСИ на 09.05.2018 г., а именно 19839,56 лв. е била преведена на вискателя с платежно нареждане на ЧСИ от 09.05.2018 г., а с остатък в общ размер от 1582,11 лв. са заплатени дължимите такси по изпълнението. Следователно, като по този начин е разпределил постъпилите до този момент суми - преди да е бил уведомен от банката или от длъжника, че осребрените суми представляват несеквестируемо имущество, ответният съдебен изпълнител не е извършил противоправно деяние. Напротив, в съответствие с процесуалния закон той е удовлетворил изцяло както изпълняемото право, така и своите вземания - за заплащане на дължимите държавни такси по изпълнението, вкл. и събраната такса по чл. 26 от Тарифата за ТРЗЧСИ, която е определена върху сумата, с която се удовлетворява частта от съответното изпълняемо право. В този случай имуществената отговорност за твърдените имуществени вреди може да бъде ангажирана не спрямо изпълнителния орган, а спрямо банката, която едва на 11.05.2018 г. (след надлежното удовлетворяване на изпълняемото

право) е уведомила ответния ЧСИ, че авоарът, предмет на наложения изпълнителен заповед, представлява несеквестируемо имуществено благо.

Следователно, при неустановеност в процеса на доказване на един от юридическите факти, включени във фактическия състав на института на неправоуспешното увреждане - противоправността на деянието, съдът не трябва да изследва дали в обективната действителност са се проявили и останалите материални предпоставки, обуславящи възникването на деликтната отговорност на ответния ЧСИ.

Но само за пълнота на изложението трябва да се изясни, че без да са настъпили вредоносни последици от противоправно поведение, не настъпва деликт. Ищецът не оспорва, че е бил длъжник по изпълнението по действително парично задължение към вискателя „Каргил България“ ЕООД, поради което с пълното удовлетворяване на изпълняемото право, макар и с несеквестируеми средства, той е изпълнил свое изискуемо парично задължение, поради което е налице баланс в неговия имуществен комплекс - от една страна, с процесното изпълнително действие неговият патримониум е намалял, но, от друга, със същия размер неговите задължения също са били редуцирани (при т. нар. компенсация между „вред“ и „полза“). В случай че действията на съдебния изпълнител бяха противоправни (при осребряване и заплащане на вискателя на сумата общо от 23713,65 лв.), имуществени вреди (под формата на имуществена загуба) биха представлявали само заплатените такси по изпълнението.

Както бе изяснено, при извършените изпълнителни действия до 11.05.2018 г. съдебният изпълнител не действал противоправно, тъй като до този момент не е знаел за правнорелевантното обстоятелство, че осребрените средства са били несеквестируеми, поради което не е възникнала и неговата деликтна отговорност.

Но след уведомяването му на 11.05.2018 г. от банката - трето задължено лице, че преведените от банковата сметка на длъжника суми представляват целеви публични средства, предоставени от ДФ „Земеделие“, поради което са и несеквестируеми, ответният ЧСИ е следвало да върне по сметка на длъжника преведената му на **18.05.2018 г.** сума в размер на 37,69 лв. - дължими такси по изпълнението. Тези правни задължения е следвало да бъдат принудително изпълнени от останалото, но секвеструемо имущество на длъжника по изпълнението, поради което от това противоправно и виновно поведение са причинени имуществени загуби на ищеца в размер на сумата от 37,69 лв. (вредата е естествена, закономерна последица от противоправното поведение на ЧСИ, при необходимата причинно-следствена връзка), поради което предявеният деликтен иск се явява основателен до този размер. При деликта законната лихва е компенсаторна и се дължи от момента на неправоуспешното увреждане (в конкретния случай от 18.05.2018 г. до окончателното ѝ заплащане), поради което тя трябва да бъде присъдена от момента, от който се претендира - 06.07.2019 г., а нейният размер ще бъде определен към момента на заплащането на главното парично задължение - извънсъдебно или в изпълнителното производство.

Тъй като главният иск се основава на три отделни противоправни деяния, при приетото от въззивния съд, че първите две от тях не са противонормени, е възникнало

вътрешнопроцесуалното условие за разглеждане на предявения под евентуалност кондикционен иск за връщане на сумата от 25547,58 лв. (25585,27 лв. - 37,69 лв.) при отпаднало с обратна сила правно основание (отмяна на извършеното принудително изпълнително действие от съда). В останалата част, за уважения деликтен иск до размера от 37,69 лв. първоинстанционното решение трябва да бъде обезсилено в частта, в която е разгледан предявеният под евентуалност кондикционен иск - до сумата от 37,69 лв. (без да бъде прекратявано производство в тази част).

Както законосъобразно е изяснил СГС, съгласно чл. 24, ал. 1 ЗЧСИ частният съдебен изпълнител открива специална сметка на свое име в банка, по която ще постъпват **единствено** паричните средства, които той получава от осребряването на имуществото на длъжниците, но те не се включват в неговия патримониум, като в този случай той действа като своеобразен техен „пазач” – с аргумент от по-силното основание от чл. 507, ал. 3 ГПК, поради което по силата на чл. 24, ал. 2 ЗЧСИ постъпилите по тази специална сметка на ЧСИ авоари принадлежат на длъжниците. Именно защото те не са част от неговия имуществен комплекс, съгласно чл. 24, ал. 3 ЗЧСИ паричните средства по специалната сметка не могат да бъдат запорирани за негови задължения. Следователно, евентуалните иски са неоснователни само по наведените в исковата молба фактически твърдения, обосноваващи ги. Поради тези правни съображения кондикционният иск трябва да бъде отхвърлен на сумата от 37,69 лв. до пълния му предявен размер от 25585,27 лв.

При така установените правнорелевантни факти и изложените правни доводи обжалваното решение трябва да бъде отменено в частта, в която предявеният деликтен иск с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 441, ал. 1 ГПК и чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди (под формата на имуществени загуби) е отхвърлен за сумата от 37,69 лв., като деликтният иск бъде уважен до този размер; в частта, в която СГС се е произнесъл по кондикционния иск за заплащане на същата сума (37,69 лв.), решението трябва да бъде обезсилено, а в останалата си част, с която обективно съединените под евентуалност иски са отхвърлени, то е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед уважената и отхвърлената част от предявените иски първоинстанционното решение, което в тази част по своето правно естество представлява определение, трябва да бъде отменено и в частта, в която в полза на ответника са присъдени съдебни разноси на основание чл. 78, ал. 3 ГПК над сумата от 2995,95 лв. до размера от 3000 лв. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца трябва да се присъди сумата от **7,73 лв.**, представляваща сборът от заплатените държавна такса, възнаграждение за изготвяне и изслушване на ССЕ и адвокатско възнаграждение с ДДС.

Съобразно изхода на въззивното производство на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззивника трябва да се присъди сумата от **5,61 лв.**, представляваща сборът от заплатените държавна такса и адвокатско възнаграждение с ДДС, а на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззиваемия - сумата от **2995,95 лв.**, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Тъй като първоинстанционният съд не е отстранил констатираната от САС очевидна фактическа грешка в постановеното от него решение (поради обстоятелството, че деловодителят на въззивния състав не е изпратил делото на СГС), след влизане в сила на настоящото решение СГС трябва да изпълни указанията на въззивния съд, дадени в Разпореждане от 15.04.2021 г.

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 261549/26.11.202, постановено по гр. дело № 4713/2020 г. по описа на СГС, I ГО, 23 с-в, **в частта**, в която е разгледан предявеният от „ЛИК 16” ООД срещу ЧСИ Д. В. В., вписан в КЧСИ с рег. № ***, под евентуалност иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за връщане на сумата от 37,69 лв. - предоставена на ЧСИ при отпаднало с обратна сила правно основание по изп. д. № 2017861040705 по описа на ЧСИ Д. В. В..

ОТМЕНЯ Решение № 261549/26.11.202, постановено по гр. дело № 4713/2020 г. по описа на СГС, I ГО, 23 с-в, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от „ЛИК 16” ООД срещу ЧС. иск с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 441, ал. 1 ГПК и чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 37,69 лв., представляваща компенсаторно обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на незаконосъобразно действие от ЧС., с което е насочено принудително изпълнение върху несеквестрируемо вземане на длъжника „Лик 16” ООД по изп. д. № 2017861040705 по описа на ЧСИ Д. В. В., вследствие на което незаконно е събрана сумата от 37,69 лв., ведно със законната лихва от 06.07.2019 г. до окончателното ѝ заплащане, както и **в частта**, в която „ЛИК 16” ООД е осъдено на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на ЧС. съдебни разноски над сумата от 2995,95 лв. до присъдения размер от 3000 лв., като **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА на основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 441, ал. 1 ГПК и чл. 45, ал. 1 ЗЗД ЧС., вписан в КЧСИ с рег. № ***, с адрес на кантората гр. София, ул. „Петър Парчевич” № 42, ет. 7 **да заплати** на „ЛИК 16” ООД, ЕИК 203900327, със седалище и адрес на управление гр. Варна, район „Приморски“, ул. „Д-р Анастасия Головина“ № 9, ет. 2, офис № 7 сумата от **37,69 лв.**, представляваща компенсаторно обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на незаконосъобразно действие от ЧС., с което е насочено принудително изпълнение върху несеквестрируемо вземане на длъжника „Лик 16” ООД по изп. д. № 2017861040705 по описа на ЧСИ Д. В. В., вследствие на което незаконно е събрана сумата от 37,69 лв., ведно със законната лихва от 06.07.2019 г. до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата част.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ЧС. **да заплати** на „ЛИК 16” ООД сумата от **7,73 лв.** - съдебни разноски пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК сумата от **5,61 лв.** съдебни разноски пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК „ЛИК 16” ООД **да заплати** на ЧС. сумата от **2995,95 лв.** - съдебни разноски пред САС.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата част.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „КАРГИЛ БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК

175130884 и ЗД „ЕВРОИНС” АД, ЕИК 121265113 - трети лица-помагачи на ЧС..

СЛЕД ВЛИЗАНЕ В СИЛА на Решението СГС следва да отстрани констатираната в Разпореждане от 15.04.2021 г., постановено от съдията докладчик по настоящото дело, очевидна фактическа грешка.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____